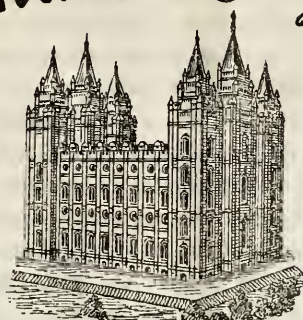
Skandinaviens Stjerne.

Organ for Dages de Sidste-Hellige.

Sandheden, Kundskeben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 24	15 December 1904	53 Aargang

Historisk Foredrag af Ældste Andrew Jenson.

(Fortsat fra Side 360.)

Et nyt Sted til at bosætte sig blev nu valgt for de Hellige, nemlig Landsbyen Commerce, beliggende ved Mississippi-Flodens østre Bred, omtrent 50 engelske Mile nord for Byen Quincy. Commerce var saa usund, at to Forsøg, der tidligere vare gjorte af Andre paa at bygge en By der, vare mislykkede, fordi Sygdom havde grasseret saa frygteligt iblandt Nybyggerne, at deres Graves Antal langt oversteg Antallet af deres Settlements Huse. Men de fra Missouri fordrevne Hellige flokkede sig tillidsfuldt omkring deres elskede Profet og Leder, Joseph Smith, og nedsatte sig paa Stedet, hvor de som Følge af deres Enighed, Samvirken og Flid samt Herrens Velsignelser, der fulgte deres Bestræbelser, byggede en stor, smuk Stad, som fik Navnet Nauvoo, og som i Løbet af sex Aar voxede, indtil den havde omtrent 15,000 Indbyggere. Det bakkede Land rundt omkring blev opdyrket, Sumpene udtørrede, og Nauvoo blev omsider ligesaa sund som noget andet Sted i Staten Illinois. Den fik snart Kjøbstadrettigheder; et Tempel blev paabegyndt der, et Universitet og et Industri-Selskab dannedes, Nauvoo-Legionen (en Borgermilits) organiseredes, et stort Hotel paabegyndtes, et stort Bogtrykkeri, Stereotypi-Støberi og Bogbinderi sattes i Virksomhed, et stort og bekvemt Frimurerlokale blev bygget, en Pottemager-Fabrik og andre Fabrikker aabnedes, og hundrede smukke Bygninger opførtes. Adskillige blomstrende Landsbyer bleve ogsaa anlagte af de Hellige i forskjellige Dele af

Hancock County og de tilgrændsende Countier saavel som i Iowa, paa den modsatte Side af Missisippi-Floden, thi Folk strømmede nu ind i Tusindvis fra forskjellige Dele af de Forenede Stater og Storbritannien.

Skjøndt Folket i Illinois i Begyndelsen vare fredeligsindede mod „Mormonerne", opstod der dog omsider en religiøs Forfølgelse imod dem ligesom tidligere i Missouri og Ohio; en Del Apostater, som bleve udelukkede af Kirken paa Grund af Overtrædelser, gjorde nemlig alt muligt for at forbitre Folkestemningen mod Joseph Smith og de Hellige. Tilsidst sluttede nogle af disse Apostater sig sammen og paabegyndte Udgivelsen af et Blad »The Nauvoo Expositor«, i hvilket de paa en skammelig Maade angrebe Joseph Smith og andre af Nauvoos ledende Mænd samt opvartede med en Mængde Løgne og falske Beskyldninger, som vare egnede til at bringe selve Staden Nauvoo og dens Indbyggere i Vanry. Byraadet traadte strax sammen for at sætte sig tildoms over nævnte Blads skandaløse Indhold, og efter moden Overvejelse blev det erklæret for et »Nuisance« (et moralsk-fordærvende Onde), der burde fjærnes. Borgmesteren blev derfor ogsaa beordret til ufortøvet at ødelægge Trykkeriet, hvilket blev gjort. Dette skete den 10 Juni 1844.

Apostaterne sendte øjeblikkelig Løbere ud i alle Retninger for at stille en Pøbel paa Benene; een af dem tog strax til Carthage og udstedte en Arrestordre paa Joseph Smith og Byraadets Medlemmer paa den Beskyldning, at de havde ødelagt Trykkeriet og krænket den amerikanske Pressefrihed. De stillede sig alle til Forhør for Municipalretten i Nauvoo, men bleve frikjendte. Senere underkastedes de et nyt Forhør for Fredsdommer Daniel H. Wells i Nauvoo, men bleve atter frikjendte. Dette tilfredsstillede imidlertid ingenlunde Apostaterne eller Pøbelen, der bestemt fordrede, at Joseph og de andre Brødre, mod hvem man havde indgivet Klage, skulde tage til Carthage for der at blive underkastede Forhør for tredie Gang i samme Sag. Dette vilde Joseph ikke strax gaa ind paa, da Carthage var fuld af Pøbel og Apostater, som atter og atter havde truet Josephs Liv; men omsider gav han efter og rejste derhen, efter at Guvernør Thomas Ford var ankommen til Carthage, og havde sat sin egen og Statens Ære i Pant paa, at Joseph skulde blive beskyttet mod Overlast, dersom han vilde komme til Carthage for at blive underkastet et upartisk Forhør. Han nærede dog ingen videre Tiltro til Guvernørens Løfte om Beskyttelse, hvilket tydelig ses af nogle Bemærkninger, han gjorde paa Vejen til Carthage. Han sagde nemlig til sine Venner: „Jeg gaar som et Lam til Slagterbænken, men jeg er rolig som en Sommermorgen; min Samvittighed er ubesmittet for Gud og alle Mennesker, og det skal end siges om mig: Han blev myrdet med koldt Blod."

Dagen efter deres Ankomst til Carthage bleve Joseph og Hyrum Smith stik imod Loven indsatte i Carthage Fængsel, efter at deres Liv

flere Gange havde været i største Fare, da Pøbelen, der var bleven omdannet til Milits efter Guvernørens Ordre, overalt udviste sine morderiske Planer og Hensigter. Imidlertid gjordes der Forberedelser til det bebudede Forhør, men da det snart viste sig, at de Anklagede ikke vare skyldige i nogen Brøde, erklærede Apostaterne og Pøbellederne, at dersom Loven ikke kunde naa Joseph Smith og hans Broder, saa skulde Kugler og Krudt nok ramme dem.

Guvernør Ford, som syntes at staa i Ledtog med Pøbelen, afskedigede nu alle sine Tropper undtagen eet Kompagni, de saakaldte „Carthages Greys", der næsten udelukkende bestod af „Mormonernes" svorne Fjender, og med en Afdeling fredelige Tropper forlod han Carthage for at aflægge et Besøg i Nauvoo. Han overlod saaledes Fangerne i Carthage Fængsel til deres Skjæbne. Dette var om Morgenen den 27 Juni 1844. Samme Dags Eftermiddag, Klokken lidt over 5, blev Fængslet omringet af omtrent 100 bevæbnede Mænd med sværtede Ansigter, der myrdede Joseph Smith og hans Broder Hyrum Smith og efterlod John Taylor haardt saaret af fire Kugler. Willard Richards, som befandt sig i samme Værelse, da Overfaldet fandt Sted, undslap uskadt. Hyrum blev skudt først og faldt, idet han roligt udtalte: „Jeg dør" (»I am a dead man«). Joseph vilde springe ud af Vinduet, men blev i det samme skudt, udraabende: „O Herre, min Gud" (»O Lord, my God«). Der blev skudt paa dem begge, efter at de vare døde, og hver blev gjennemboret af fire Kugler.

Neppe har noget Folk paa Jordens Overflade sørget mere oprigtigt over Tabet af en Velgjører, end de Sidste-Dages Hellige gjorde ved denne Lejlighed, da deres Profet og Patriark vare døde. Anti-Mormonerne glædede sig ved Profetens Død og jublede højt over deres sejrende Forræderi, medens den kristne Verden i Almindelighed udbrød: „Hvor barbarisk at myrde ham saaledes; men det er dog godt, at han er død." Morderne bleve aldrig straffede for deres Brøde.

Saaledes faldt Joseph Smith, den store Sidste-Dages Profet; han var omtrent 38½ Aar, da han beseglede Vidnesbyrdet med sit Blod.

De tolv Apostle, som næst efter det Første Præsidentskab indehavde den præsiderende Myndighed i Kirken, vendte efter Joseph Smiths Død strax tilbage fra deres forskjellige Missioner og bleve i en speciel Konference, der afholdtes i Nauvoo den 8 August 1844, anerkjendte som Kirkens øverste Raad med Brigham Young som Præsident. Under hans Præsidium fortsattes Kirkens saavel timelige som aandelige Arbejde med stor Dygtighed og Held. De Hellige vedbleve at samles til Nauvoo; Arbejdet paa Templet, der kun var een Etage højt, da Profeten døde, skred hurtigt fremad; de Halvfjerdsindstyves Sal, en Musik-Hal og et stort Tøjhus af Sten byggedes; Arbejdet paa Nauvoo-Hus blev atter paabegyndt, og talrige private Bygninger opførtes.

Saa snart det gik op for de Helliges Fjender, at Profetens Mord ikke havde standset „Mormonernes" Fremgang, begyndte Pøbelhobe atter at organisere sig for at udrydde de Hellige eller drive dem bort fra Nauvoo, og man tog igjen Tilflugt til den gamle Fremgangsmaade ved at udstede foruroligende Arrestbefalinger paa Præsident Brigham Young og de andre Apostle.

Et Raad af Kirkens Øverste affattede da en Ansøgning, som de sendte til enhver Stat og ethvert Territorium i Unionen, undtagen Missouri, og hvori de paa en tydelig Maade og i de ærbødigste Udtryk fremstillede de Helliges Tilstand og bade om Tilladelse til at nedsætte sig i deres Stat med Løfte om Beskyttelse og Religionsfrihed; men Ansøgningen blev behandlet med næsten fuldkommen Taushed.

Staten Illinois's lovgivende Forsamling berøvede Staden Nauvoo sin Kjøbstadret i Begyndelsen af 1845; ligeledes ophævedes Privilegierne for Universitetet og Nauvoo-Legionen. Et Komplot af Medlemmer fra ni Countier blev dannet for at udrydde „Mormonerne", og de begyndte deres Arbejde den 10 Septbr. 1845 med at afbrænde alle Husene i det i Nærheden af Nauvoo beliggende Morley-Settlement, som tilhørte de Hellige. Denne Mordbrand fortsattes derpaa fra det ene Settlement til det andet; en bevæbnet Skare, der bestod af omtrent 150 Mand, vare i to Uger beskjæftigede med at afbrænde Huse, ødelægge Ejendomme og kaste hjælpeløse Kvinder og Børn ud af deres Boliger; skjøndt Fredsdommeren i Countiet opfordrede de gode Borgere, som ikke vare „Mormoner", til at forene sig med ham for at adsprede Brandstifterne, adlød dog Ingen hans Opfordring; derimod blev han forfulgt af en Del af Brandstifterne, som tildsidst drev ham ud af Naboskabet.

Imidlertid holdtes der et Raad af Kirkens Autoriteter, i hvilket det blev bestemt, at de Hellige skulde forlade Illinois og danne en ny Koloni i Kalifornien eller Oregon. Et Forslag blev derfor fremsat for Pøbelen (thi Statens Regjering havde ingen Magt), der gik ud paa, at dersom man vilde lade de Hellige i Fred og være dem behjælpelig med at sælge deres Ejendomme, vilde de forlade Staten. Dette Forslag blev antaget. Som Følge deraf dannedes der strax Rejse-Kompagnier; flere tusinde Vogne opkjøbtes, og der blev truffet alle mulige Forberedelser til at drage bort tidligt om Foraaret. Men da Forfølgelsen atter begyndte med Brud paa den indgaaede Overenskomst, forlode omtrent 1000 Familier Nauvoo i Februar 1846; de haabede derved at kunne formilde Stemningen mod dem, som bleve tilbage. Medens denne Udvandring fandt Sted, var Kulden saa stærk, at Mississippi-Floden frøs til, og mange af Vognene kjørte over Isen.

Fra Mississippi-Flodens vestre Bred fortsatte Præsident Brigham Young og andre af Kirkens Ledere med en tarvelig Udrustning Rejsen vest over gjennem Territoriet Iowa. Undervejs maatte de bygge en

Mængde Broer og vare udsatte for al Slags Vejr og Vind. Mange af de landflygtige Hellige døde senere paa den møjsommelige Rejse gjennem Iowa. Efter at have tilbagelagt omtrent 300 engelske Mile ankom Udvandrernes Fortrop i Juni 1846 til Missouri-Floden, hvor de en Maaned senere bleve indhentede af James Allen, Kaptajn i de Forenede Staters Armee, som paa de Forenede Staters Præsidents Vegne opfordrede dem til at afgive 500 Mand til at deltage i Krigen mod Mexico. Den forlangte Bataillon blev snart tilvejebragt og udførte derpaa en Infanteri-Marsch, der neppe nogensinde har haft sin Lige i Verdenshistorien. De fleste af Brødrene, som traadte i Unionens Tjeneste ved denne Lejlighed, maatte efterlade deres Familier i Omaha-Indianernes Land paa Vestsiden af Floden.

Skjøndt de landflygtige Hellige stedse vare udsatte for allehaande Prøvelser og Lidelser, bestræbte de sig dog for at holde Modet oppe; de satte deres Haab til Gud og til, hvad Fremtiden muligvis vilde bringe dem. Men undertiden, naar de tænkte paa deres smukke Nauvoo og deres prægtige Tempel, som de havde forladt, og naar de overvejede deres nærværende mislige Stilling — uden Hjem, langt ude i Ørkenen og omringet af vilde Indianere — bleve deres Hjerter ofte rørte og deres Kinder vædede med Taarer. Som Exempel herpaa vil jeg nævne et Tilfælde, da en Afskedsdands blev arrangeret i en Lejr, beliggende tæt ved Missouri-Flodens østlige Bred, til Ære for de bortdragende Medlemmer af Mormon-Bataillonen. Man havde moret sig fortræffeligt, men ved Slutningen af Dandsen traadte en ung Søster med en øvet Mezzo-Sopran Stemme frem og gav, ledsaget af Kvartet-Akkompagnement, en lille Sang, der begyndte med Ordene:

„Ved Babylons Floder vi grædende sad;
Thi Taarerne randt, naar vi tænkte paa Zion."

Dette var nok til at røre den stærkeste Natur; Sangen gik lige til Hjertet, og Mænd saavel som Kvinder maatte give deres indre Følelser Luft i Taarer.

Mange af de Hellige, iblandt hvilke vare de bortrejste Soldaters Familier samt et stort Antal Gamle, Svage og Syge, samlede deres Vogne sammen paa Missouri-Flodens vestre Bred og indrettede en Lejr, som blev kaldet Winter-Quarters (Vinterkvartererne), hvor omtrent 700 Hytter bleve opførte i Løbet af Efteraaret og Vinteren 1846-47, og hvor Familierne lede meget af Sygdom, udsatte for Sne og Kulde og manglende Livets Nødvendigheder. Dette Sted kaldes nu Florence og er beliggende 6 engelske Mile nord for Omaha i Nebraska.

Da det blev bekjendt i Illinois, at Lejrens yngre Mænd vare traadte i de Forenede Staters Tjeneste, samlede Pøbelen sig med fordoblet Raseri og dannede en stor Militær-Lejr (forsynet med Artilleri) i Nærheden af Nauvoo, der nu kun var beboet af de Fattige, Hjælpeløse og Syge,

eftersom Alle, der paa nogen Maade kunde forlade Byen, vare bortrejste i Løbet af Foraaret og Sommeren. Pøbelens Kræfter forøgedes til omtrent 1800 Mand, og den gjorde flere mislykkede Angreb paa Byen, der ikke kunde opdrive mere end 123 vaabendygtige Mænd, men efter at have dræbt tre og saaret flere andre af Byens Indbyggere samt nedskudt mange Bygninger, lykkedes det tilsidst Angriberne den 17 September 1846 at drive Folket, hjælpeløst og næsten blottet for Alt, tversover Floden til Iowa. Dette skete dog først efter flere Dages Bombardement. Mange af de Landflygtige vilde være omkomne af Hunger ved denne Lejlighed, hvis ikke deres gode Skaber havde opholdt dem ved at sende Flokke af Vagteler til deres Lejr. Nogle af disse Fugle vare saa tamme, at Kvinderne kunde tage dem med Hænderne.

For at krone sin Sejr over „Mormonerne" satte Pøbelen i Oktober 1848 Ild paa Nauvoo-Templet, der var den smukkeste Bygning i de vestlige Stater. I 30 engelske Miles Omkreds kunde man se Brandskjæret. Templet var den første Prøve paa en ny Arkitektur, indført af Joseph Smith, og havde kostet en Million Dollars.

Om Vaaren 1847 forlod Præsident Brigham Young Winter Quarters i Spidsen for 148 Pionerer (deriblandt 3 Kvinder og 2 Børn) og begav sig paa Rejsen mod Vest for at opsøge et Sted, hvor de Hellige kunde nedsætte sig. Ledet af den Almægtiges Inspiration — thi ingen af dem kjendte noget til Landet — ankom disse Pionerer til Store Saltsødal sidst i Juli Maaned, efter at have udsøgt og banet en ny Vej, 600 Mile lang, og vandret i en Pelsdyrs-Fangers Spor næsten 400 Mile. Om Efteraaret samme Aar ankom flere hundrede Vogne, belæssede med Familier, til Store Saltsødal, der var saa tør og ufrugtbar, at de faa Hvide, der tidligere havde besøgt den, erklærede, at den var aldeles uskikket til Bolig for Mennesker. En Slags tørre Salviebuske (sage brush) voxede vildt paa de tørre Flader, men der fandtes en utallig Mængde store, sorte Faarekyllinger (Crickets), som tjente nogle faa omstrejfende Indianere til Føde.

Paa dette øde Sted, omtrent 12 Mile øst for Saltsøens østre Bred og tæt ved Foden af de høje Wasatch-Bjerge, anlagdes Store Saltsøstad (Great Salt Lake City), der nu, som allerede bemærket, er voxet til en stor By med henimod 75,000 Indbyggere. Præsident Brigham Young og de fleste af Pionererne vendte tilbage til Winter Quarters samme Efteraar, men kom om Høsten 1848 atter til Dalen med omtrent 1000 Vogne, belæssede med Emigranter. De Familier, som tilbragte Vinteren 1847—48 i Dalen, maatte leve paa halve Rationer det meste af Tiden.

Ved en Konference, som afholdtes i Council Bluffs, Iowa, i December 1847, blev Kirkens Første Præsidentskab organiseret paany. Brigham Young blev enstemmigt valgt til Præsident over hele Kirken, med Heber C. Kimball og Willard Richards som Raadgivere.

I Januar 1848 fandt nogle Medlemmer af Mormon-Bataillonen Guld i Kalifornien og aabnede saaledes for Verden en uforlignelig Kilde til Rigdom og Eventyr.

I 1848 og 1849 kom Faarekyllingerne (Crickets) i utallig Mængde ned fra Bjergene og ødelagde en stor Del af den knappe Afgrøde i Store Saltsødal. Alt vilde uden Tvivl være bleven ødelagt, dersom ikke den Almægtige af Kjærlighed til sit Folk havde sendt Maager i store Flokke, som med Graadighed slugte Græshopperne og saaledes frelste Nybyggernes Afgrøde.

I Marts Maaned 1849 blev en midlertidig Regjering dannet i Store Saltsødal og en Statskonstitution antagen af Folkeforsamlingen under Navn af Staten »Deseret«. En Befuldmægtiget blev sendt til Kongressen i Washington med en Ansøgning om Optagelse i Unionen. Men i September 1850 vedtog Kongressen et Lovforslag, ifølge hvilket Nybyggerne i Store Saltsødal skulde organiseres som en territorial Regjering under Navn af Utah. Brigham Young beskikkedes til Territoriets Guvernør, hvilket Embede han udfyldte med usædvanlig Dygtighed i omtrent otte Aar. Territoriet Utah blev optaget i de Forenede Staters Union i Aaret 1896 og har nu over 300,000 Indbyggere, hvoraf omtrent to Trediedele ere Sidste-Dages Hellige.

Brigham Young præsiderede over Kirken i omtrent 30 Aar eller fra Profeten Josephs Død i 1847 til sin egen Død, som fandt Sted i Saltsøstaden den 29 August 1877. Hans Efterfølger som Præsident var John Taylor, der, som før sagt, blandede sit Blod med Martyrernes i Carthage Fængsel; han døde i Kaysville, Utah, den 25 Juli 1887. Den næste Præsident var den gamle, agtværdige Wilford Woodruff, der efter at have staaet som Leder af Kirken i 11 Aar døde paa en Rejse til Kalifornien den 2 September 1898. Hans Efterfølger var Lorenzo Snow, der havde været et Medlem af de tolv Apostles Kvorum siden 1849; han døde i Salt Lake City den 11 Oktober 1901 og blev strax efterfulgt af Kirkens nuværende Præsident, Joseph F. Smith, der er en Nevø af den oprindelige Joseph Smith, Kirkens Grundlægger, og Søn af Hyrum Smith, som tilligemed Profeten beseglede Vidnesbyrdet med sit Blod i Carthage Fængsel.

De Sidste-Dages Hellige have bygget 6 Templer, nemlig eet i Ohio, som endnu staar, eet i Illinois, som blev ødelagt ved Ild, og fire i Utah, i hvilke der stedse udføres Ordinancer for baade Levende og Døde. Af de fire Templer i Utah er eet beliggende i Saltsøstaden (Salt Lake City), eet i Logan i det nordlige Utah, eet i Manti, Sanpete County, og eet i St. George i det sydlige Utah. Templet i Salt Lake City, det største af alle de Helliges Templer, er en Granit-Bygning, 186¼ Fod lang og 99 Fod bred; det har sex Taarne, hvoraf det højeste rager 200 Fod i Vejret. Denne prægtige Bygning, der blev paabegyndt i 1853

og fuldført i 1893, har kostet henved 4 Millioner Dollars eller 15 Millioner Kroner.

Skjøndt Utah af Naturen var et af de goldeste Landskaber, som nogensinde har været beboet af Mennesker, har den unge Mormonkoloni dog gjort uforlignelig Fremgang. Nybygder ere blevne anlagte, hvorsomhelst Vand kunde erholdes til at vande den tørre Jord med, og de Hellige have i Et og Alt og i en fordoblet Grad udvist den Flid, Vindskibelighed og Enighed, som tidligere karakteriserede dem i deres Forsøg paa at opbygge Byer og Stæder i Staterne Ohio, Missouri og Illinois. Den Lykke og Fremgang, de have gjort, trods den bitre Modstand og Forfølgelse, som næsten uafbrudt have fulgt dem, maa navnlig tilskrives det Faktum, at den almægtige Gud, som de stedse have stolet paa, har staaet dem bi. De føle sig saaledes aldeles forvissede om, at det er ved hans Hjælp, forenet med deres egne Bestræbelser, at Ørkenen nu blomstrer som Rosen; de tro, at Herren har styret Elementerne til deres Bedste, at han har forøget Vandkilderne, givet tidlig og sildig Regn og ladet Jorden afgive sin Kraft og Styrke til sit Folks Understøttelse.

I de sidste 57 Aar ere de Helliges Taksigelsessange og Bønner opstegne til Naadens Trone for den Fred og de mange Velsignelser, de have nydt i deres kjære Bjergland, langt borte fra den frække og blodtørstige Pøbel, som fem forskjellige Gange drev dem fra deres Hjem i Østen, dræbte flere af deres bedste Mænd, skjændede deres Kvinder og opbrændte deres Ejendele. De tidligere golde og øde, men nu smukke og frugtbare Dale bære Vidnesbyrd om et gudfrygtigt Folks Enighed, Broderkjærlighed, Industri og Flid. De Sidste-Dages Hellige ere i Sandhed blevne til et stort Folk imellem Klippebjergene, saaledes som Profeten Joseph Smith forudsagde ved en vis Lejlighed. Ligeledes har den Religion, som Joseph Smith blev et Redskab i Guds Haand til at overbringe Jordens Beboere i vore Dage, allerede baaret sine velsignelsesrige Frugter i alle Verdensdele, og den af Gud saaledes aabenbarede Religion (Kristi sande Lære) vil vedblive at udbrede sig, indtil Guds Kundskab skal skjule Jorden, ligesom Vandet skjuler Havets Bund, og indtil Kongernes Konge og Herrernes Herre skal regjere over hele Jorderige.

Enhver Beskjæftigelse, ethvert Studium, der ikke frembyder nogen Vanskelighed, der ikke paalægger vor Forstand og vor Vilje et fuldkomment Arbejde, er ikke Mennesket værdigt. Den, der ikke i sin Stræben efter at erhverve Kundskab søger at komme til klart at forstaa Det, som i Begyndelsen forekom ham vanskeligt, vil aldrig opnaa Klarhed og Kraft i Aanden. Arbejdets gavnlige Indflydelse naar ud over denne Verden. En stadig og alvorlig Virksomhed er — tænker jeg — en af vore Forberedelser til en anden Tilværelse. W. E. Channing.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien

Grundlagt 1851 • Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Torsdag den 15 December 1904

Midvinterhøjtiden.

„Skandinaviens Stjerne" ønsker alle sine Læsere en glædelig Jul. Midvinterhøjtiden giver os alle Anledning til at nyde Taknemlighedens og Mildhedens Aand, som vi altid burde lægge Vægt paa at uddanne. Hvis du vil være glad og tage Del i den Fryd, Julen bringer, saa stræb af al din Magt at glæde nogle af dine Medmennesker. Gud har været god mod os i det forløbne Aar, og vi have derfor saa meget større Grund til at være gode og betænksomme mod hverandre. Lad os som Brødre og Søstre gjøre Godt mod hverandre og mod vore Medmennesker; Herren vil da til Gjengjæld mange Fold lade os føle sin Kjærlighed.

Den kristne Verden tror i Almindelighed, at Kristus fødtes paa denne Tid af Aaret. Lad den tro det. Det stemmer mange Hjerter til Mildhed og Barmhjertighed at tænke paa Frelserens Selvopofrelse og Kjærlighed, og denne Aarstid egner sig netop for en saadan Sindsstemning. De Fattiges Lod er jo nu haardest. Vinteren strænges, og Kulden kræver flere Klæder og varme Stuer, men Arbejdernes Fortjeneste er mindre. Den mere Bemidlede tænker paa Frelserens Fortjeneste og aabner sit Hjerte for sin lidende Broder, og en god Gjerning er Følgen. Den skrives ned i Himlens Aarbøger, og to Sjæle staa nærmere Gud.

Kristusbarnet bragte Uskyld og Renhed til Jorden, og saaledes gjøre alle de Smaa. Hvad vilde Menneskeheden blive til, hvis ikke de smaa Børn bragte Uskyld og Kjærlighed til denne faldne Verden? Og de komme hver Dag. De ere alle Budbærere fra den Gud, som skabte Mennesket i sit Billede og efter sin Lignelse. Kristus var deres ældste Broder, Faderens „Førstefødte", i de evige Boliger, men her i Kjødet blev han Faderens „Enbaarne". Han var Guds Søn efter Kjødet, og da han gav sit Liv paa Korset, og hans Legeme nedlagdes i Graven, tillod Faderen heller ikke hans „Hellige at se Forraadnelse", men lod ham allerede paa den tredie Dag igjen tage sit jordiske, nu forherligede Tabernakel.

Kristus fødtes, og for alle Sidste-Dages Hellige, som forstaa deres Missions Opgave, er hver Dag en Julehøjtid. Han fødtes, og denne Kjendsgjerning er ikke senere bleven forandret, men det Endemaal, hvortil han fødtes, er endnu ikke virkeliggjort. Det skal dog naas, dette skjønne Maal.

Alle Hellige have sluttet Forbund med ham for at hjælpe ham at naa det. Lad os lytte til deres Røst, som Mesteren har kaldet til at lede og haandhæve sit Værks Anliggender; thi det fordres af os, hvis vi skulle vinde nogen Fremgang, at vi staa Side om Side og med fuld Samfølelse virke for vort store og herlige Maal: „Fred paa Jorden og i Menneskene en Velbehagelighed".

Juletanker.

Som det skete ifjor, og som det hvert Aar er sket i mange Aarhundreder, saaledes vil ogsaa i Aar ved Juletid Kristenhedens Nationer fejre Mindet om Jesu Fødsel i Bethlehem. For henved 2000 Aar siden fødtes han, Menneskehedens Frelser, til Verden under de mest ringe og uanselige Forhold. Og dog, da han havde fuldbyrdet sin Mission paa Jorden og lidt en forsmædelig Død paa Korset, opstod han atter af Graven og befalede sine Efterfølgere — de elleve Apostle — at gaa ud i al Verden og forkynde Frelse i hans Navn, ja udraabe ham som Guds Søn og alle Menneskers Herre og Dommer.

De adløde. Petrus rejste til Lille-Asien, Bithynien, Antiochia osv. og prædikede for Hedningerne om den Korsfæstede. Senere drog Paulus Vest paa og kom tilsidst til Verdensstaden Rom, hvor han frimodigt prædikede i sin Herres Navn. Man kan tænke sig, at de mægtige Romere lo, da de hørte Pauli Venner forudsige, at Roms Guder skulde afsættes, og at Barnet, som blev født i en Stald i Bethlehem, skulde træde i deres Sted og blive set op til som en Gud. Man kan forestille sig deres Haanlatter, da de hørte, at Jupiters herlige Tempel skulde vige for en Jøde, som korsfæstedes i Palæstina, og at Parthenon vilde komme til at staa i Skygge for den nye Religions Helt. Og dog skete alt dette.

Kristendommen spredtes i hele Jernriget som ved et Under. Romernes Templer faldt i Gruset; deres Guder glemtes; Overtroen og dens Skikke maatte trække sig tilbage for Lysets Magt. Sandheden syntes at skulle krones med Magt, Herredømme, Ære og Herlighed i en stor Del af hele den da kjendte Verden.

Men da brød Striden ud. „Dragen" samlede alle sine Kræfter imod den med Solen, Maanen og Stjernerne smykkede „Kvinde". En Strøm af Vildfarelser sprøjtedes ud for at drukne hende, hvorpaa hendes Barn, som vi læse i Aabenbaringens Bog, optoges til Gud, medens hun selv flyede til Ørkenen, hvor hun (Kirken) fandt Beskyttelse den bestemte Tid, medens „Dragen" fortsatte Striden mod „hendes Sæd". Som en Følge af dette Angreb gjenoprettedes Hinduismen og andre hedenske Filosofier

i de asiatiske Lande. Muhamedanerne fik deres Hovedsæde i Konstantinopel og nedsatte sig i Palæstinas hellige Stæder, og den romerske Overtro fik Overhaand i den gamle Verdensstad.

Men Herren havde ikke forladt sin Kirke. Hvorvel den blev skjult en Tid, var den ingenlunde borte for stedse.

Den 23 December 1805 — altsaa lige op til den Dato, da Verden fejrer Frelserens Fødsel — fødtes i Sharon, Vermont, Amerika, det Barn, som 15 Aar senere skulde kaldes af Gud til at føre „Kvinden" eller Kirken tilbage fra „Ørkenen". Profeten Joseph udførte dette Værk, og nu findes Guds Forsamling atter paa Jorden. Aldrig mere vil den blive borttaget. Dette er de Helliges Vidnesbyrd i Dag for alle Stammer, Folk og Tungemaal paa Jorden, ja ogsaa for alle Bespottere.

For Verdens Øjne ser det utroligt ud, at de saakaldte „Mormoner" kunne være „den Højestes Hellige", og at de Sandheder, som Joseph Smith forkyndte, tilsidst skulle erkjendes og antages over hele Jorden. Men er dette mere utroligt, end det var for to Tusinde Aar siden, at Jordens Nationer i Dag skulde fejre Julen til Minde om en fattig Jødedrengs Fødsel i en fjerntliggende lille By i Palæstina? Ingenlunde. „Mormonismens" guddommelige Opgave er at omskabe Verden paa samme Maade, som Kristendommen omskabte den.

Præsident Anthon L. Skanchy,

som i tre og et halvt Aar har præsideret over Missionen, afrejste tilligemed flere Missionærer fra Kjøbenhavn Mandag Morgen den 5 December, Alle fulgte af de Helliges hjerteligste Ønsker og Følelser.

Ankomst og Beskikkelse. Nedennævnte Ældster ankom den 9 November til Kjøbenhavn fra deres Hjem i Amerika og beskikkedes til at virke i følgende Konferencer:

Carl O. Johnson fra Salt Lake City, i Stockholm.
Jens Carlson fra Ogden, Utah, i Christiania.
Anton J. Sørensen fra Milford, Utah, i Christiania.
Emil Christofferson fra Elsinore, Utah, i Bergen. —
Albert L. Zobell fra Provo, Utah, i Kjøbenhavn.
James J. Nelson fra Preston, Idaho, i Aalborg.

Vi hilse vore Brødre hjerteligt Velkomnen og haabe, at de under deres Mission her maa blive istand til at udrette meget Godt for deres Herres og Mesters Sag.

Beskikkelse. Søster Hilma W. Löfström fra Malmö er kaldet til som aktiv Missionær at deltage i Virksomheden der.

Lokal-Ældste Rudolf Stockset i Christiania blev den 3 Juni 1904 beskikket til at virke som Missionær i Christiania Konference.

Afløsning. Følgende Ældster ere hæderligt afløste og med Tilladelse afrejste til deres respektive Hjem i Zion:

Peter Nordquist fra Stockholm, til Ogden, Utah .
John P. Johnson fra Gøteborg, til Spring City, Utah.
Alfred B. Helquist fra Stockholm, til Koosharem. Utah.
Joseph U. Peterson fra Stockholm, til Salt Lake City.
Peter L. Andersen fra Kjøbenhavn, til Mt. Pleasant, Utah
L. P. Larsen fra Kjøbenhavn, til Cleveland, Utah.
James C. Johnson fra Aarhus, til Logan, Utah.
Hans J. Hansen fra Kjøbenhavn, til Richfield, Utah.
John Spande fra Bergen, til Logan, Utah.

Disse Brødre have alle udført en udmærket og ærefuld Mission, og de forlade disse Lande fulgte af deres Medarbejderes Velsignelser.

Om Opstandelsen.

Af Præsident Joseph F. Smith.

Naar vore Venner dø bort fra os, komme vi ganske naturligt til at tænke paa Opstandelsen. Et af Kirkens bedste Medlemmer, Broder James Sharp, en god Fader og en trofast Mand og Ven, blev nylig borttaget, medens han, lignelsesvis talt, endnu stod paa sit Livs Middagshøjde. Det er derfor vanskeligt for mange, som kjendte ham, tilfulde at forstaa, hvorfor Forsynet vilde tage ham bort fra en saa nyttig Virksomhed som den, han udfoldede, medens saa mange værdiløse Karakterer faa Lov til at blive iblandt os. Men Herren gjør Intet, som er urigtigt; vi forstaa blot ikke altid hans Handlemaade, men bør alligevel prise hans Navn.

I den Hellige Skrift er der dog overleveret os megen Trøst i Haabet om Opstandelsen. De Trofaste, som Sorgen i dette Tilfælde har ramt, saavelsom alle Andre ere forvissede om, at den Tid vil komme, da vi Alle skulle gjenforenes, og da Legemet, som ligger i Graven, og Aanden, som er ført til Hvile i Guds Paradis, ville blive gjenforenede. Jesus Kristus, vor Forløser, gik den Vej; han er opstanden, og han er bleven Førstegrøden af Opstandelsen.

Efter hans Korsfæstelse og Begravelse kom Marie sørgende til Graven og fandt, at Stenen var væltet bort fra Indgangen. Hun gik da til Peter og Johannes og sagde:

De have borttaget Herren af Graven, og vi vide ikke, hvor de have lagt ham. Da gik Peter og den anden Discipel ud, og de kom til Graven. Men de Tvende løb tilsammen, og den anden Discipel løb foran, fastere end Peter, og kom først til Graven. Og da han kigede ind, saa' han Linklæderne ligge, men gik ikke ind.

Da kom Simon Peter, som fulgte ham, og gik ind i Graven, og saa' Linklæderne ligge og Svededugen, som han havde paa sit Hoved, ikke liggende hos Linklæderne, men sammensvøbt paa et Sted for sig selv. Nu gik da og den anden Discipel, som var kommen først til Graven, ind og saa' og troede. Thi de forstode ikke endnu Skriften, at det burde ham at opstaa fra de Døde.

Da gik Disciplene atter hen til Deres. Men Marie stod udenfor Graven og græd; og som hun græd, kigede hun ind i Graven, og hun saa' to Engle sidde i hvide Klæder, een ved Hovedet og een ved Fodderne, hvor Jesu Legeme havde ligget. Og de sagde til hende: Kvinde! hvi græder du? Hun sagde til dem: Fordi de have taget min Herre bort, og jeg veed ikke, hvor de have lagt ham. Og der hun dette havde sagt, vendte hun sig tilbage og saa' Jesus staa der; og hun vidste ikke, at det var ham. Jesus siger til hende: Kvinde! hvi græder du? hvem leder du efter? — Hun mente, det var Urtegaardsmanden, og siger til ham: Herre! dersom du har baaret ham bort, da sig mig, hvor du har lagt ham, saa vil jeg tage ham. Jesus siger til hende: Maria! Da vendte hun sig og siger til ham: Rabbuni, hvilket betyder: Mester.

Jesus siger til hende: Rør ikke ved mig; thi jeg er ikke endnu opfaren til min Fader, men gaa til mine Brødre og sig dem: Jeg farer op til min Fader og eders Fader og til min Gud og eders Gud.

Men Maria Magdalene kommer og forkynder Disciplene, at hun havde set Herren, og at han havde sagt hende dette. Men om Aftenen paa den samme Dag, som var den første i Ugen, da Dørene vare lukte, hvor Disciplene vare forsamlede, af Frygt for Jøderne, kom Jesus og stod midt iblandt dem og sagde til dem: Fred være med eder! Og der han det sagde, viste han dem sine Hænder og sin Side. Da bleve Disciplene glade, at de saa' Herren. Og der han dette sagde, aandede han paa dem og siger til dem: Annammer den Hellig Aand! Hvem I forlade Synderne, dem ere de forladne, og hvem I beholde dem, ere de beholdne. Men Thomas, een af de Tolv, hvilket betyder Tvilling, var ikke med dem, der Jesus kom. Derfor sagde de andre Disciple til ham: Vi have set Herren. Men han sagde til dem: Uden jeg faar set Naglegabet i hans Hænder og stikker min Haand i hans Side, vil jeg ingenlunde tro. Og efter otte Dage vare atter hans Disciple inde, og Thomas med dem. Jesus kom, der Dørene vare lukte, og stod midt iblandt dem og sagde: Fred være med eder! Derefter siger han til Thomas: Ræk din Finger hid, og se mine Hænder, og ræk din Haand hid, og stik den i min Side; og vær ikke vantro, men troende. Og Thomas svarede og sagde til ham: Min Herre og min Gud! Jesus siger til ham: Efterdi du har set mig, Thomas, har du troet; salige ere de, som ikke have set, og dog troet. (Joh. 20: 2-29.)

Efter sin Vandring sammen med to af Disciplene paa Vejen til Emaus gik han ind med dem og blev hos dem.

Og det skete, da han sad med dem tilbords, tog han Brødet, velsignede og brød det, og gav dem. Da bleve deres Øjne aabnede, og de kjendte ham, og han blev usynlig for dem. Og de sagde til hverandre: Brændte ikke vore Hjerter i os, der han talede til os paa Vejen, og der han oplod os Skrifterne? Og de stode op i den samme Time og vendte tilbage til Jerusalem, og fandt forsamlede de Elleve og dem, som vare med dem, hvilke sagde: Herren er sandelig opstanden og set af Simon. Og de fortalte de Ting, som vare skete paa Vejen, og hvorledes han blev kjendt af dem, idet han brød Brødet. Men der de talede dette, stod Jesus selv midt iblandt dem og sagde til dem: Fred være med eder! Da forfærdedes de og betoges af Frygt og mente, at de saa' en Aand. Og han sagde til dem: Hvi ere I saa bestyrtede? og hvi opstige saadanne Tanker i eders Hjerter? Ser mine Hænder og mine Fødder, at det er mig selv; føler paa mig og ser; thi en Aand har ikke Kjød og Ben, som I se, at jeg har. Og der han det sagde, viste han dem Hænderne og Fødderne. Men der de for Glæde endnu ikke troede og forundrede sig, sagde han til dem: Have I her Noget at æde? Men de gave ham et Stykke af en stegt Fisk og af en Honningkage. Og han tog det og aad det for deres Øjne. (Lukas 24 Kap.)

Jeg tror fuldt og fast paa disse Vidnesbyrd. Jeg veed, at de ere sande, og at ligesom Jesus opstod fra de Døde, saaledes skulle ogsaa alle de Retfærdiggjorte opstaa. Vi ville saa hverandre at se igjen. Jeg veed, at Jesus er Kristus, og at han efter sin Død og Begravelse opstod fra de Døde og blev Førstegrøden af Opstandelsen. For Enhver, som tror paa

ham, og for de Sidste-Dages Hellige i Særdeleshed er der en stor Trøst forbunden med denne Overbevisning og med den Tanke, at vi ved at adlyde Evangeliets Principer og Ordinancer, som Kristus, vor Frelser, lærte og paalagde Folket og sine Disciple at rette sig efter, ville blive fødte paany, gjenløste fra Synden, opstaa af Graven og ligesom Jesus vende tilbage til vor himmelske Fader. Døden er ikke Enden paa vor Tilværelse. Naar vi med Sorg nedsænke i Graven de jordiske Levninger af dem, vi elske, saa have vi dog den Forvisning, der er baseret paa, hvad vi have lært om Jesu Liv og Lærdomme saavel som om hans Opstandelse, at vi atter ville samles med dem og nyde deres kjære Selskab i et bedre Liv, hvor vi ikke mere ville være udsatte for Sorg og Lidelser, og hvor vi ikke mere ville blive skilte fra hverandre.

Denne Overbevisning er en af de stærkeste Bevæggrunde for os til at benytte dette Liv paa den rette Maade, nemlig ved her i denne dødelige Tilværelse at føre et retfærdigt Levned og bestræbe os for at gjøre saa meget Godt som muligt. Ifølge Mormons Bog blive alle Menneskers Aander, saa snart de forlade dette jordiske Legeme, hvad enten de have været gode eller onde, medens de levede, førte til Gud, som gav dem Livet, hvor der da gjøres en Adskillelse eller holdes en midlertidig Dom over dem, og de Retfærdiges Aander blive da førte til et lyksaligt Opholdssted, som kaldes Paradis, en Hvilens Tilstand, en Freds Tilstand, hvor de skulle hvile fra al deres Møje og fra al Bekymring og Sorg; hvor de ville tiltage i Visdom og faa Erstatning for alle deres Besværligheder, og hvor de ikke mere ville være udsatte for Bekymringer eller Sorger. De Ugudelige derimod have ingen Del i Herrens Aand, da de ere tagne tilfange efter Djævelens Villie. Disse to Klasser af menneskelige Aander maa mellem Legemets Død og Opstandelse forblive i en Tilstand af Lyksalighed eller Elendighed indtil den Tid, da Gud har bestemt, at de Døde skulle kaldes frem og Aand og Legeme blive gjenforenede og fremstilles for Gud for at dømmes efter de Gjerninger, som de have udført her i Livet. Dette er den sidste Dom, og de Uretfærdige ville blive kastede ud i det yderste Mørke, d. v. s. langt bort fra det evige Lys, hvori Faderen og Sønnen ere, eller til Boliger, som passe for dem.

Naar en Mand, der har adlydt Evangeliets Principer, og brugt al sin Indflydelse til at gjøre Godt og ikke forurettet Nogen, men elsket Retfærdighed og hadet Uret, nedlægger sit Legeme i Graven for at nyde de Retfærdiges Hvile, saa er jeg sikker paa, at han, foruden den forjættede Fredens Tilstand, som hans Aand vil nyde i Paradis, ogsaa kan vente en herlig Gjenforening af Aanden og Legemet, en skjøn Opvaagnen i Opstandelsen og en Fremtid fuld af Lyksalighed hinsides Graven. Naar den Tid skal komme, veed Ingen uden Gud selv, men vi vide, at alle Mennesker skulle opstaa fra de Døde. Angaaende dette giver Profeten Alma endvidere følgende Vidnesbyrd:

Sjælen skal komme igjen til Legemet og Legemet til Sjælen; ja, og hvert Lem og Led skal komme igjen til sit Legeme! ja, endog et Haar af Hovedet skal ikke blive tabt, men alle Ting skulle komme til deres rette og fuldstændige Sammensætning igjen. (Alma 40:23).

Den samme Profet siger paany med Hensyn dertil, idet han taler om Kristi Komme:

Og han skal komme til Verden for at gjenløse sit Folk; og han skal paatage sig deres Overtrædelser, som tro paa hans Navn; og disse ere de, som skulle faa det evige Liv, og Frelse kommer ikke til Andre. Derfor forblive de Ugudelige, som om der ingen Forløsning havde været gjort, med Undtagelse af, at Dødens Baand ere løste; thi se, den Dag skal komme, da Alle skulle opstaa fra de Døde og staa for Gud og dommes efter deres Gjerninger. Og der er en Død, som kaldes en timelig Død, og Kristi Død skal løse den timelige Døds Baand, paa det at Alle skulle blive opreiste fra denne timelige Død; Aanden og Legemet skulle atter blive forenede i deres fuldkomne Skikkelse; baade Lem og Ledemod skulle atter komme til deres eget Legeme, ja, ligesom vi nu ere; og vi skulle fremstilles for Gud med den samme Bevidsthed, som vi nu have og med en klar Erindring om vor Skyld. Og denne Gjenopreisning skal blive Alle tildelt, baade Gamle og Unge, baade Trælle og Frie, baade Mænd og Kvinder, baade Ugudelige og Retfærdige; og end ikke saa meget som et Haar af deres Hoveder skal blive tabt, men Alting skal bringes tilbage til sin fuldkomne Skikkelse, som det nu er, eller i Legemet, og skal fremføres og fremstilles for Kristi Sønnens og Gud Faderens og den Helligaands Domstol, hvilke ere een evig Gud, for at dømmes efter deres Gjerninger, enten de ere gode eller onde.

Nu se, jeg har talet til dig om det dødelige Legemes Død og ligeledes om det dødelige Legemes Opstandelse. Jeg siger dig, at dette dødelige Legeme bliver opreist til et udødeligt Legeme, det vil sige fra Døden, ja, fra den første Død til Livet, saa at det ikke mere kan dø; Aanderne forenes med deres Legemer for aldrig at vorde adskilte; og saaledes bliver det aandeligt og udødeligt, saa at det ikke mere kan se Forkrænkelighed. (Alma 11:40-45).

Jeg er fuldt forvisset om, at det her anførte er Sandhed; jeg veed det gjennem den Indflydelse af Guds Aands Inspiration, som paavirker min hele Sjæl med denne Overbevisning.

Mig forekommer det aldeles overensstemmende med Guds Visdom og hellige Hensigter. Vi have de tro Vidners Udsagn om Jesu Opstandelse saa vel som Profeternes Vidnesbyrd og Guds Aands stille Hvisken til os, og med saadanne Vidnesbyrd kan jeg ikke undlade at tro og være overbevist om, at der er en Opstandelse fra de Døde, en bogstavelig og virkelig Opstandelse for Legemet. Jeg kan ikke tro, at en viis og barmhjertig Gud vilde skabe en saadan Mand som vor Ven og Broder, der var saa oprigtig, hæderlig og ærlig i alle sine Handlinger her i Livet, blot for at han kunde leve nogle faa Aar, derpaa dø og saa være fuldstændig glemt. Ligesom Jesus opstod fra de Døde, saaledes vil ogsaa han (Broder Sharp) og alle de Uskyldige og de Retfærdiggjorte opstaa. De Bestanddele, hvoraf dette dødelige Legeme bestaar, ville ikke tilintetgjøres; de ville ikke ophøre at være til i en opløst eller forandret Form; men paa Opstandelsens Dag ville disse Elementer atter bringes sammen, Ben til Ben og Kjød til Kjød. Aanden vil vedblive at udvikle sig og skride fremad, og efter Opstandelsen vil Aand og Legem eller Sjælen udvikle sig til sin fulde Væxt og Fuldkommenhed.

Og den Død, om hvilken jeg har talet, som er den aandelige Død, skal opgive sine Døde, og denne aandelige Død er Helvede; altsaa, Døden og Helvede skulle opgive deres Døde, og Helvede skal opgive sine fangne Aander, og Graven skal give sine fangne Legemer, og Menneskenes Legemer og Aander skulle forenes igjen med hinanden; og det sker ved den Israels Helliges Opstandelses Kraft.

O, hvor stor er vor Guds Plan! Thi paa den anden Side maa Guds Paradis opgive de Retfærdiges Aander, og Graven opgive de Retfærdiges Legemer

og Aanden og Legemet skal komme sammen igjen, og alle Mennesker bliver ufor- krænkelige og udødelige; thi de ere levende Sjæle med en fuldkommen Kundskab ligesom vi i Kjødet, med Undtagelse af, at vor Kundskab skal vorde fuldkommen. (2 Nephi 9:12-13).

Paa den Tid, da alle Mennesker ere overgaaede fra den første Død og indgaaede til Livet og blevne udødelige, ville de blive fremstillede for Guds Domstol, og de, som ere retfærdige, ville fremdeles være retfær- dige, medens de, som ere urene, fremdeles ville være urene, saaledes siger Profeten. De Retfærdige, som have baaret og udholdt Korset eller med andre Ord Forfølgelserne i denne Verden, skulle da arve det Guds Rige, som er beredt for dem fra Verdens Begyndelse, og deres Glæde skal være fuldkommen og vare evindelig, idet de ere befriede fra Døden, Helvede og den evige Pine, der vil blive deres Del, som ikke ville være lydige.

Thi det maa vel mærkes, at Mennesket vil blive dømt baade efter dets Gjerninger og dets Begjæringer her i Livet. Dersom dets Gjerninger have været onde, saa maa Mennesket tage imod Straffen som en naturlig Følge, thi „eftersom han kun har beflittet sig paa Ondt den hele Dag, saa maa han ogsaa faa Ondt som sin Løn, naar Natten kommer.“ Men dersom han har omvendt sig fra sine Synder og beflittet sig paa at udøve Retfærdighed indtil sine Dages Ende, saa skal han erholde Retfærdigheds Løn. Saaledes vil et Menneske enten staa eller falde med Brugen af deres egen Handlefrihed; de blive deres egne Dommere ved deres Gjerninger, som følge dem.

Denne vor Ven saavel som andre Venner og de smaa uskyldige Børn, som vi skilles fra Tid efter anden for en Tid, som have været ærlige og trofaste og altid bestræbt sig paa at gjøre Godt og holdt sig fri fra Verdens Synder, skulle Alle opstaa. Tiden vil komme, da vi ville blive gjorte udødelige og igjen forenede med dem. Vi skulle vissielig faa vore Børn igjen, og ligeledes skulle de faa os, og vi skulle da nyde evig Lyksalighed sammen med dem i Guds Rige. (»Era«)

Den Kjærlighed, som ikke er Frøet til alle mandlige og kvindelige Dyder (et Udbytte af begge frembringes, eller bør frembringes, i Ægte- skabet) er Ingenting værd. E. G. Geijer.

Alt Ædelt bestaar, naar Alt kommer til Alt, i det Uselviske.
B. Auerbach.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Anthon L. Skanchy, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).